

PHẦN 1

Buổi trưa, Vĩnh Nghi hớn hờ chạy vào nhà, cô chột khựng lại khi trong nhà có mặt của hai vị khách lạ. Vĩnh Nghi le lưỡi rồi gượng cười chào mọi người.

Bà Châu nhìn Nghi thật kỹ. Xong, bà mỉm cười:

- Con bé trông dễ thương thật, cậu khéo sinh thật đấy!

Bà Hạnh khiêm nhường:

- Cậu quá khen đó thôi.

Bà Châu nháy mắt:

- Hạnh cứ hay khiêm nhường.

Quay sang Vĩnh Nghi, bà vui vẻ:

- Con ngồi xuống cạnh mẹ con đi. Di và mẹ con cùng Chấn Huy đang nhắc đến con đấy.

Vĩnh Nghi ngạc nhiên. Họ là ai chứ? Mình chưa gặp họ bao giờ sao họ lại nhắc đến mình?

Biết con gái đang nghĩ gì, bà Hạnh nhìn Nghi, bà trìu mến:

- Đây là di Châu ở thành phố. Châu là bạn của mẹ. Đã hai mươi mấy năm qua không gặp, hôm nay mẹ vô tình gặp di ấy ở chợ.

Vĩnh Nghi như hiểu ra. Cô mỉm cười xinh xắn với bà Châu nhưng cô lại chẳng mấy thiện cảm với cái tên ngồi bên cạnh. Người gì mà bất lịch sự, đã vào nhà người ta rồi mà còn đeo cặp mắt kính đen thui. Trông hẳn cứ như một tên xã hội đen cỡ bự.

Vĩnh Nghi tự nghĩ như thế nhưng không nói ra. Bà Châu chột lên tiếng:

- Nghi nè. Con có thể giúp bác dẫn Chấn Huy đi tham quan nơi đây được không? Thú thật, di và Huy đi du lịch nên chẳng rành gì nơi này cả.

Vĩnh Nghi tròn mắt. Di ấy bảo mình đi dạo với tên này sao? Ôi, trời ơi! Sao mà kinh thế này?

Vĩnh Nghi chưa kịp chối từ thì tiếng mẹ cô vang lên:

- Con hãy đưa anh đi tham quan Đà Lạt đi! Mẹ vào đi Châu có chút chuyện cần tâm sự với nhau đây.

Vĩnh Nghi cười với gương mặt méo xệch:

- Dạ!

Cô lén nhìn sang Chân Huy. Anh ta vẫn đứng đưng và bình thản, nhưng gương mặt anh ta thì sắc lạnh, lại thêm cặp kính đen kinh dị ấy càng làm anh ta trở nên đáng sợ hơn.

Vĩnh Nghi định dẫn Huy đi tham quan Đà Lạt nhưng cô nghĩ nên đi quanh quần gần nhà thì hay hơn. Trông gương mặt tên này rất đáng sợ, ai bảo đảm là hắn sẽ đứng đưng với sắc đẹp “chim sa cá lặn” của cô.

Vĩnh Nghi chiếu cho hắn một tia nhìn không mấy thiện cảm rồi hất mặt:

- Đây là vườn hoa nhà tôi, anh cứ tham quan thoải mái.

Chân Huy nhếch môi:

- Cô nghĩ tôi sẽ thích những thứ này? Đúng là con nít!

Vĩnh Nghi trợn mắt:

- Anh nói gì con nít hả? Bảo anh ngắm hoa mà là con nít sao? Anh lớn quá hén. Người lớn bắt lịch sự.

Chân Huy chau mày:

- Cô đang nói ai bắt lịch sự hả?

Vĩnh Nghi kênh mặt:

- Ở đây chỉ có tôi với anh chẳng lẽ tôi nói cái cây. Người gì mà vô nhà người ta còn mang cặp mắt kính đen thui, không bắt lịch sự vậy là gì đây?

Chân Huy ngẩn người. Thì ra cô ấy đang soi mói cặp mắt kính này. Lúc nãy do bụi vào mắt cay quá nên anh phải mang kính. Anh chợt gỡ cặp mắt kính đen ấy ra. Đến lượt, Vĩnh Nghi ngẩn người bởi cặp mắt đầy ma lực của Huy. Trong anh lúc này toát ra một sức hút mãnh liệt, khiến con tim bé nhỏ của Vĩnh Nghi dấy lên một cảm giác lạ. Nó không còn nghe lời cô nữa rồi. Nó cứ đập loạn lên...

- Nè! Cô nhìn đủ chưa vậy?

Tiếng Chân Huy vang lên làm Vĩnh Nghi giật bắn người. Cô ngượng ngùng cho cử chỉ vừa rồi. Cô làm thảm:

- Trời ơi! Có gì mà mình nhìn hấn ta thế này? Ôi! Quê chết di được! Mình phải làm sao để chống chế đây?

Vĩnh Nghi cố trấn tĩnh, cô chu môi:

- Xí! Ai mà thèm nhìn chứ? Tôi chỉ là tò mò muốn xem gương mặt của người bất lịch sự thôi.

Chấn Huy cười ranh mãnh. Anh thừa biết cô nàng này đã bị ánh mắt mê hồn của anh hốt hồn đi rồi. Còn cố làm ra vẻ dửng dưng hả? Anh đây sẽ cho bé biết tay.

Chấn Huy suy nghĩ giây lâu. Lát sau, anh bước đến gần Vĩnh Nghi và nhìn thật sâu vào mắt Vĩnh Nghi bằng một tia nhìn âm áp, tràn đầy tình yêu. Vĩnh Nghi như bị thôi miên, cô ngây người với sự bất ngờ này. Thoáng chốc, cô như đã quên đi tất cả. Giờ đây chỉ còn là bốn mắt nhìn nhau chứa chan tình cảm.

Chấn Huy chợt cười thành một tràng dài ngạo nghễ:

- Tia nhìn này là gì hả cô bé? Cô dễ bị hốt hồn vậy sao?

Vĩnh Nghi ngỡ ngác nhìn Huy. Hoá ra, anh ta đang cố tình chơi cô đây mà. Vĩnh Nghi tức cho hành động của mình vừa rồi. Cô nhìn Huy một cách căm hờn:

- Ai bị hốt hồn chứ? Anh đã quá tự tin rồi đây!

- Chẳng phải người đàn ông tự tin luôn là đối tượng của các cô sao?

Vĩnh Nghi hình mũi:

- Đối với những cô gái khác thì có nhưng với tôi thì không.

Chấn Huy cười lớn:

- Cô bảo không mà lại đứng ngây người trước mặt một gã con trai lịch lãm với rất “menly” như tôi. Cô có đang tự dối lòng mình không đấy?

Vĩnh Nghi như trấn tĩnh. Cô cười mai mỉa:

- Người như anh mà “menly” sao? Anh có tự nhìn lại mình chưa đấy? Chẳng có một điểm nào đáng tin cậy cả.

Chấn Huy nhún vai:

- Tôi cũng đâu dám làm chỗ đáng tin cậy của cô. Một người tầm cỡ như tôi thì đâu cần một người tầm thường như cô nhận xét. Thoạt đầu nhìn cô thì tôi đã biết cô chỉ là...

Không để Chấn Huy nói hết câu, Vĩnh Nghi chặn anh lại ngay, cô phùng má:

- Tôi thế nào mặc kệ tôi! Bây giờ tôi không muốn lý sự cùn với anh nữa. Anh ở đây lý sự một mình đi.

Đang đến lúc gay cần tự nhiên Vĩnh Nghi bỏ đi một nước. Chấn Huy tự cảm thấy tự ái của một tên đàn ông đã trở dậy. Anh sẽ trừng trị cô thích đáng, nhóc con ạ.

Buổi tối...

Vĩnh Nghi tròn xoe đôi mắt nhìn bà Hạnh, cô đang vô cùng bất ngờ trước lời quyết định của bà. Cô lo lắng:

- Sao con lại phải lên thành phố học vậy mẹ? Con đang học ở đây rất tốt mà...

- Nhưng lên sống ở thành phố thì con sẽ có nhiều cơ hội phát triển hơn.

- Trường Đại học Báo chí của Đà Lạt cũng rất tốt mà mẹ. Hơn nữa, con có thể học gần nhà. Con không muốn xa mẹ đâu.

Bà Hạnh nghiêm nghị:

- Mẹ biết nơi đây học cũng tốt nhưng mẹ muốn con học ở thành phố Hồ Chí Minh hơn. Con học ở đó mẹ an tâm hơn.

Vĩnh Nghi nhìn mẹ một cách khó hiểu. Cô lờ mờ đoán ra mẹ đang cố tình đưa cô đi thành phố nhưng sao lại phải vậy chứ? Vĩnh Nghi thắc mắc:

- Con ở một mình trên đó mà mẹ yên tâm sao? Mẹ làm con khó hiểu quá.

Bà Hạnh cười hiền:

- Mẹ đâu nỡ để con ở một mình nơi xa lạ đó. Mẹ sẽ gửi con ở nhờ nhà dì Châu.

Vĩnh Nghi nhảy nhồm. Cô như đang ngồi trên đồng lửa. Mẹ mình làm gì thế này? Sao lại gửi mình cho nhà hấn ta chứ? Hấn ta sẽ “ăn thịt” mình mất. Không thể được, bằng mọi cách phải xin mẹ bỏ ý định mới được.

Vĩnh Nghi nhăn nhó khổ sở:

- Mẹ ơi! Con xin mẹ đấy, mẹ đừng cho con đi thành phố mà. Con không muốn đâu.

- Mẹ làm vậy cũng vì tốt cho con thôi. Con phải nghe lời mẹ.

- Nhưng nhà ta và dì Châu đâu có quen thân với nhau. Sao mình lại làm phiền người ta hả mẹ?

Bà Hạnh nhỏ nhẹ:

- Dì Châu là chỗ thâm tình của mẹ. Con đừng quá lo chuyện đó. Hơn nữa, đây là ý kiến của dì Châu đấy.

Vĩnh Nghi kinh ngạc. Chuyện này do dì ấy đề ra sao? Sao dì ấy lại muốn mình lên trên đó chứ?

Bà Hạnh tiếp:

- Ngay từ lần đầu gặp, dì Châu đã rất mến con rồi. Với lại, dì ấy không có con gái nên dì ấy muốn...

- Sao mẹ lại đồng ý?

Bà Hạnh trấn an con gái:

- Mẹ biết chuyện này quá bất ngờ với con nhưng mẹ thấy dì Châu thật lòng mến con nên mẹ mới bằng lòng.

Vĩnh Nghi buồn bã:

- Con thật sự không muốn đi đâu!

Bà Hạnh vỗ về:

- Con cứ lên đó học đi, từ nhà mình lên đó cũng gần mà. Mẹ sẽ thường xuyên lên thăm con.

Vĩnh Nghi chu môi:

- Con sẽ nhớ mẹ lắm.

Bà Hạnh vuốt đầu con gái. Bà nói một cách nhỏ nhẹ:

- Con cũng phải tập dần đi chứ? Mai một còn phải lấy chồng, con đâu thể ở đây hoài với mẹ.

Vĩnh Nghi phụng phịu:

- Con không lấy chồng đâu, con muốn sống với mẹ hoài luôn.

- Con gái lớn lên là phải theo chồng. Làm sao mà ở hoài với mẹ được?

- Nhưng con không muốn vậy!

Bà Hạnh mỉm cười nhìn con gái. Cái tính ương bướng này của cô cũng do bà truyền cho cô đây. Lúc xưa, bà cũng y như cô bây giờ nhưng có điều tình yêu đến với bà rất sớm. Bà gặp cha của Nghi khi bà mới học xong phổ thông. Tình yêu của bà và ông kéo dài hai năm thì trở thành tình cảm vợ chồng.

Ông Vĩnh Tâm đã cho bà những tháng ngày hạnh phúc, nhưng nó chẳng trọn vẹn. Khi Vĩnh Nghi mới lên hai thì ông bị tai nạn giao thông và xa bà vĩnh viễn. Bà Hạnh vô cùng đau đớn nhưng bà đã cố gắng vượt qua. Bà đã nuôi Vĩnh Nghi lớn lên bằng số tài sản ông để lại và công sức của bà vào những luống hoa. Bà tảo tần nuôi Vĩnh Nghi. Cuộc sống tuy không giàu có gì nhưng cũng có thể liệt bà vào hàng trung nông.

Thấy mẹ tự nhiên im lặng, ánh mắt nhìn về một hướng trời xa, Vĩnh Nghi lung lay bà:

- Mẹ! Mẹ giận con sao?

Bà Hạnh ôn tồn:

- Có gì mà mẹ phải giận con?

- Thì chuyện đi thành phố học đó mẹ.

- Mẹ nói vậy là vì muốn tốt cho con thôi. Nhưng con không muốn mẹ cũng đành chịu...

Vĩnh Nghi nghe nói vậy, cô mừng rơn trong bụng. Cô tíu tít:

- Ôi! Mẹ muôn năm! Con sung sướng quá!

- Không đi học ở thành phố, con vui vậy sao?

Vĩnh Nghi tươi tắn:

- Dĩ nhiên rồi mẹ. Nếu phải xa mẹ thì con đã không vui thế này rồi.

Bà Hạnh thở dài. Xem ra bà phải cáo lỗi với bà Châu rồi.

Buổi sáng, Chấn Huy ngồi nghiên cứu các mẫu thiết kế. Anh đánh giá rất cao các mẫu vẽ này nhưng anh muốn nó càng hoàn mỹ hơn nữa.

“Cốc cốc cốc”

- Vào đi!

Kim Yến bước vào. Cô lao đến bên anh nũng nịu:

- Bộ anh định quên em luôn hả. Đi cả tuần rồi vậy mà anh chẳng đến?

Chấn Huy mỉm cười:

- Em phải thông cảm cho anh chứ. Đạo này anh đang chuẩn bị cho ra một số mẫu mới nên rất bận.

Kim Yến phụng phịu:

- Anh lấy cơ này để gần gũi với con Lan, con Linh phải không?

- Anh chỉ làm việc thôi.

- Em không tin!

Giọng Chấn Huy cứng rắn:

- Anh cần gì phải giấu em chứ? Hơn nữa, nếu anh cô qua lại với các cô ấy thì cũng đâu có gì là lạ?

Kim Yến âm ức lắm nhưng cũng đành chịu thôi. Cô biết rõ Chấn Huy vốn dĩ là vậy, các cô gái vây quanh anh chỉ là vì tiền và anh cũng biết rõ điều đó. Thế nhưng anh luôn đối xử tốt với những ai luôn hiểu anh. Chính vì vậy Kim Yến cũng phải biết kiềm chế tâm trạng của mình.

Cô gượng cười:

- Em biết mình không có quyền xen vào chuyện riêng tư của anh. Nhưng anh có biết em rất buồn khi phải thấy cảnh anh đi với các cô gái khác không?

Chấn Huy nhướn mày. Anh chán ngấy cái điệp khúc này của các cô, anh thở dài:

- Chúng ta chẳng là gì của nhau cả, em đừng buồn mấy chuyện đó là gì. Anh muốn chúng ta luôn hợp tác vui vẻ.

- Nhưng em lỡ yêu anh rồi. Em sợ phải mất anh lắm.

Trời lại nữa rồi! Hôm qua Vy Linh đã nói với anh câu này rồi. Hôm nay lại đến lượt Kim Yến, các cô này đang thi nhau lấy lòng anh đây mà. Chấn Huy hơi khó chịu, nhưng anh cũng cố tươi cười:

- Anh khuyên em nên dẹp bỏ ngọn lửa yêu đương đó đi. Anh không thể mang đến tình yêu cho em đâu.

- Làm sao em bỏ nó được đây? Em đã thầm thương trộm nhớ anh. Tình yêu của em dành cho anh đã ăn sâu vào huyết quản rồi. Em không thể quên anh đâu!

Chấn Huy chau mày:

- Em nên biết chúng ta đến với nhau cũng chỉ vì công việc. Anh không muốn mấy chuyện này làm ảnh hưởng đến công việc đâu.

Kim Yến khóc lóc:

- Em cũng không muốn, nhưng...

- Em đừng có khóc lóc nữa, anh không quen dỗ đâu. Em nên về và hãy cố quên anh đi!

- Em không thể quên anh!

Chấn Huy đứng lên đối diện với Kim Yến. Anh nói một cách cương quyết:

- Anh cũng không thể yêu em. Anh mong chuyện này sẽ không lặp lại nữa. Em hiểu chứ?

Kim Yến định nói tiếp nhưng lại có tiếng gõ cửa. Dạ Lan bước vào ánh mắt soi mói chiếu vào Kim Yến, cô mỉm cười mai mỉa:

- Trời ơi? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Chấn Huy ngồi xuống ghế. Anh châm cho mình một điếu thuốc rồi gắn lên môi. Kim Yến nhìn vẻ dửng dưng của anh mà không chịu được. Cô bực bội mắng át vào Dạ Lan:

- Mà biết cái gì mà hỏi chứ! Rồi cũng sẽ tới lượt mày thôi, mày đừng có vội cười người.

Dạ Lan nhún vai:

- Tao đâu biết chuyện gì xảy ra nên mới hỏi. Mà đâu cần nổi nóng với tao như vậy chứ.

- Mà giỏi lắm!

- Mà quá khen rồi!

Chấn Huy bực bội. Anh hắng giọng:

- Đây là chỗ làm việc. Tôi rất cần sự yên tĩnh. Cả hai rõ chứ?

Dạ Lan nhanh nhẹn. Cô mỉm cười:

- Anh thấy đó tại nó kiểm chuyện với em trước chứ bộ. Em đâu muốn làm ồn ào chỗ anh làm việc đâu.

- Em đến có việc gì?

Được dịp, Dạ Lan kéo ghế ngồi đối diện với anh, cô tủm tỉm:

- Em đến định xem buổi trình diễn sắp tới anh đã chuẩn bị xong chưa? Em có thể phụ anh được chút gì không?

Hững hờ với sự có mặt của KimYến, Chấn Huy lấy mấy mẫu thiết kế ra đưa cho Dạ Lan rồi nói:

- Anh muốn em góp ý vào những mẫu này. Đây là những mẫu mà tụi em sắp trình.

Dạ Lan xem qua xem lại. Cô xuýt xoa:

- Đẹp tuyệt!

- Nhưng anh muốn nó được đẹp hơn nữa. Anh đang có tạo thêm cho nó sự nổi bật.

Dạ Lan nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ:

- Anh lúc nào cũng vậy cả. Chẳng muốn chấp nhận sản phẩm là nhất, anh luôn làm cho nó hoàn hảo.

- Em chẳng thấy như vậy là rất hay sao?

- Em cũng biết thế nên luôn ngưỡng mộ và tin tưởng tài năng của anh.

- Em đưa anh lên mây nữa rồi.

Dạ Lan đùa:

- Em còn định đưa anh lên sao hoá nữa!

- Trời! Anh lên trên đó sống với ai?

- Sống với tiên nữ.

Chấn Huy bông đùa:

- Nếu muốn sống với tiên nữ thì anh đâu cần lên trên ấy làm gì? Ở đây có hàng khối tiên nữ này. Đối diện với anh chẳng phải cũng là một tiên nữ sao?

Dạ Lan cười khoái chí với câu nói đùa của Chấn Huy. Còn Kim yến thì đang tức tởm, cô hằn học:

- Hừm! Hai người cứ ở đó mà vui vẻ đi. Cách này không được thì tôi sẽ bày ra cách khác.

Tự nói một mình như thế rồi Kim Yên lẳng lẳng ra ngoài. Dạ Lan vui vẻ:

- Anh cứ hay tặng bóc em như thế làm em ngượng không chịu được.

Chấn Huy hít một hơi thuốc rồi nói:

- Cái gì đẹp luôn được người ta nâng niu và trân trọng em ạ.

- Nhưng sẽ chẳng là gì một khi cái đẹp nó tàn phai. Làm nghề người mẫu tụi em cũng rất long đong. Chẳng biết lúc nào mình bị thải ra nữa.

Chấn Huy mỉm cười:

- Vậy thì tụi em hãy mau tranh thủ tìm ý trung quân để dành đi, gia đình sẽ là một chỗ dựa tốt.

- Nhưng đâu phải ai cũng có thể tìm ý trung quân một cách dễ dàng như vậy?

- Em có nghĩ là mình đòi hơi quá cao nên chẳng ai lọt vào mắt em cơ. Em nên định ra tiêu chuẩn thấp thôi.

- Chắc em phải nghe lời anh rồi, nếu không chắc phải trở thành “bà cô” quá.

Chấn Huy cười:

- Anh nghĩ chắc đâu đến nỗi tệ như thế.

- Đa số biết chừng, đòi mà.

- Có lẽ em đúng.

Dạ Lan cười thầm. Cô không bao giờ đại dột như Kim Yên đâu. Cô sẽ không tỏ tình một cách táo bạo như vậy. Đối với mỗi kiểu người, Dạ Lan đều có cách đối phó khác nhau. Chính vì vậy mà luôn nổi trội trong đám người mẫu này.

Ngày chủ nhật sẽ rất tươi đẹp với Vĩnh Nghi nếu như không có chuyến đi lên thăm dì Châu này.

Đêm qua, mẹ cô đã đề nghị:

- Mẹ nghe con nói là được nghỉ bốn ngày, vậy chúng ta đi thăm dì Châu nhé?

Vĩnh Nghi thở dài khổ sở. Nói thật, lên thăm dì Châu thì cô rất sẵn lòng nhưng cứ nghĩ đến việc phải gặp hẳn ta, Nghi không chịu được. Cô đã tìm có:

- Ngày mai con có hẹn bạn rồi mà mẹ. Hay là để dịp khác con và mẹ cùng đi.

Bà Hạnh cương quyết:

- Không được! Mẹ đã gọi điện cho dì Châu rồi, chúng ta phải đi lên đó mới được.

- Nhưng...

- Con không được từ chối! Lần trước, mẹ đã chấp nhận cho con ở lại Đà Lạt học, dì Châu đã rất buồn rồi. Lần này, con phải đi chơi với mẹ. Còn bạn bè hãy hẹn chúng nó lần sau đi.

Vậy là Vĩnh Nghi hết cãi, cô đành bậm bụng theo mẹ lên thăm dì Châu.

Chiếc taxi dừng lại trước biệt thự Hàng Châu. Vĩnh Nghi tự nhiên thấy thích căn biệt thự này. Phía trước biệt thự là những chùm hoa thiên lý tuyệt vời.

Bà Châu ra tận cửa đón hai mẹ con. Vĩnh Nghi vừa đi vừa nhìn xung quanh. Đây cứ như là một Đà Lạt thu nhỏ vậy, toàn hoa là hoa, Vĩnh Nghi như mê tít.

Bà Châu vui vẻ:

- Con rất thích hoa sao Nghi? Con thấy nơi đây thế nào?

Vĩnh Nghi thành thật:

- Ôi! Nó đẹp như một thiên đường, con chưa thấy căn biệt thự nào đẹp thế này.

Bà Châu hãnh diện:

- Vừa qua, biệt thự của dì được đứng hàng thứ hai trong tổng số tất cả biệt thự của thành phố đấy.

Vĩnh Nghi tròn mắt:

- Vẫn còn một căn biệt thự đẹp hơn nữa sao dì?

- Đó là biệt thự của Chấn Huy, con à. Nó rất biết cách trang trí cho tổ ấm của nó, nhưng rất tiếc chưa có ai vào đó để tận hưởng cùng nó cả.

Nụ cười trên môi Vĩnh Nghi vụt tắt khi cô nghe nhắc đến Chấn Huy. Hẳn ta cô đơn như vậy là đáng đời lắm. Ai mà dám cùng hẳn tận hưởng cái thiên đàng như địa ngục ấy chứ? Thấy cái mặt khó ưa của hẳn thà là ở nhà lá còn hạnh phúc hơn nhiều.

Vĩnh Nghi mãi suy tư nghĩ ngợi mà chẳng hay Chấn Huy đã bước ra. Đến khi anh lên tiếng cô mới giật mình:

- Nhóc! Sao lại đứng ngăn người ra như vậy?

Vĩnh Nghi quay về với thực tại thì mẹ cô và bà Châu đã vào nhà đầu mất. Sẵn dịp, cô tự do cựa cựa với Chấn Huy. Cô liếc anh một cặp mắt sắc lạnh:

- Anh vừa gọi ai là nhóc hả?

Chấn Huy cười:

- Ở đây chỉ có cô với tôi chẳng lẽ tôi nói cái cây?

Vĩnh Nghi cau có. Hẳn ta dám dùng lại câu này để chơi mình à? Mình cũng không phải dễ ăn hiếp đâu nhé. Vĩnh Nghi phùng má:

- Đúng là một tên bất lịch sự. Nói chuyện với phái đẹp mà lại dùng những từ ngữ thiếu thâm mỹ như vậy.

Chấn Huy lại cười:

- Tôi thấy cách gọi này rất hợp với cô mà. Hơn nữa, cô cũng đâu đẹp gì để tôi dùng lời hoa mỹ.

Vĩnh Nghi âm ức:

- Cái gì mà hợp với tôi chứ? Hợp cái đầu anh thì có. Đúng là đồ đáng ghét!

- Cô không thương tôi là may mắn lắm rồi, nhóc ạ.

Vĩnh Nghi tức khí. Cô nhìn trừng vào mắt anh rồi nạt khễ:

- Tôi cấm anh gọi tôi là nhóc nhé!

- Nhưng tôi thích gọi thì sao?

Thật tức điên lên được. Tên này đúng là quá đáng thật đấy. Mình phải dùng chiêu gì để đối phó với hẳn đây?

Mắt Vĩnh Nghi chợt sáng lên, cô vênh mặt lên nói với Chấn Huy:

- Anh cứ việc gọi gì thì gọi Tin Tin à. Tôi không chấp đâu.

Chấn Huy giật mình. Sao cô ta lại biết cái tên nhà của mình thế nhỉ? Chắc là mẹ nói rồi. Con nhóc này cũng ranh mãnh lắm, nhưng không dễ đánh bại được anh đâu nhóc ạ. Nhóc hãy chờ đó nhé.

Chấn Huy làm ra vẻ dửng dưng:

- Nếu nhóc thấy thích thì cứ gọi thoải mái nhé. Cái tên này rất đáng yêu, đúng không?

Vĩnh Nghi như rơi một cái bịch từ trên cao xuống. Cô cứ nghĩ chắc là hẳn ta sẽ van xin cô đừng gọi cái tên cúng cơm này, vậy mà hẳn lại... Ôi! Tức điên lên được. Vĩnh Nghi nạt khế:

- Tôi nói rồi, tôi cấm anh gọi tôi là nhóc nhé. Tôi có tên đảng hoàng. Nếu anh mà dám cãi thì coi chừng tôi méc dì Châu đấy.

Chấn Huy cười nắc nẻ:

- Gọi cô ta bằng nhóc thì cô ta không cho nhưng lại phát ngôn ra toàn là lời con nít. Ôi giờ! Thú vị quá.

Vĩnh Nghi cảm thấy bực bội kinh khủng với cái giọng cười mai mỉa đó. Cô đập mạnh vào chân anh rồi cảnh cáo:

- Anh hãy dẹp cái giọng cười đáng ghét đó đi. Nó thật là kinh dị!

Chấn Huy đùa dai:

- Nó chỉ kinh dị với con nít thôi. Cô bảo mình là người lớn mà cũng sợ nữa sao? Haha...

Lại cười. Ôi! Sao mình ghét cái giọng cười này quá đi. Nhưng mình phải đối mặt với hẳn ta những ba ngày, chắc mình chết mất. Mẹ ơi! Con phải về thôi.

Vĩnh Nghi chỉ kêu thầm lên vậy thôi chứ đâu dám hét ra. Cô nhìn Chấn Huy với vẻ căm hờn:

- Tôi căm ghét anh.

Nói xong, cô bỏ vào trong. Chấn Huy liền ngồi xuống ôm bàn chân lên xem. Lúc này, cô ả đập một cái làm anh suýt nhảy dựng nhưng không muốn cô ta đắc ý nên anh phải cố chịu đựng. Trời ơi! Nó sung tấy lên rồi. Con a đầu này đúng là ác độc mà. Cứ chờ đó nhé, ta sẽ làm cho cô phải khổ sở trong những ngày ở đây...

Buổi tối...

Cả Chấn Huy và Vĩnh Nghi đều giật mình khi nghe bà Châu tuyên bố:

- Nghi nè! Di mong con hãy lên đây ở cùng di. Con cứ xem như di van con đi.

Vĩnh Nghi rơi vào tình cảnh khó xử. Cô cứ ngỡ bà đã bỏ ý định đó rồi chứ nhưng bà lại nhắc đến, cô biết phải làm sao đây? Cô nhìn sang bà Hạnh để cầu cứu nhưng bà chỉ nói:

- Di Châu rất mến con nhưng quyết định cuối cùng vẫn là ở con thôi. Con tự quyết định đi!

Vĩnh Nghi thở dài thườn thượt. Mẹ đã đưa cô vào thế bí mất rồi. Nhìn gương mặt thành khẩn của bà Châu mà cô không nỡ từ chối, nhưng nếu ở đây thì hàng ngày cô phải đối diện với hắn ta. Rõ là khó xử mà. Vĩnh Nghi lén nhìn qua Chấn Huy nhưng vẻ mặt anh ta rất bình thản trông mà phát tức.

Vĩnh Nghi cố tình:

- Thật ra, con cũng muốn ở đây với di nhưng mà con sợ không tiện.

Bà Châu ngạc nhiên:

- Có gì không tiện hả con?

- Dạ... dạ là anh Huy.

Chấn Huy giật mình. Sao lại lôi anh vào cuộc nữa? Bà Châu khó hiểu:

- Chấn Huy thì làm sao hả con?

Vĩnh Nghi nói bừa:

- Con và anh ấy đâu thể ở chung nhà được? Con thấy chẳng tiện chút nào.

- Chỉ ở chung nhà thôi mà chứ đâu có chung phòng. Con đâu cần phải sợ điều đó.

Trời! Chuyện như vậy mà di ấy nói một cách tinh bơ vậy sao? Gương mặt Vĩnh Nghi giờ đây đỏ như quả gấc chín vậy. Cô bối rối:

- Nhưng con vẫn thấy không được ổn.

Bà Châu trấn an:

- Con đừng lo. Chỉ có buổi tối Chấn Huy mới về nhà thôi. Ban ngày nó phải làm việc. Hơn nữa, dì cũng mong hai đứa hãy gần gũi nhau hơn.

Gương mặt Nghi đã đỏ bây giờ lại đỏ hơn nữa. Cái gì mà gần gũi chứ? Dì Châu này đúng là làm khó cô mà.

Bà Hạnh lên tiếng nhắc nhở:

- Con thấy sao hả Nghi?

Vĩnh Nghi ấp úng:

- Con... con...

Vĩnh Nghi chưa kịp nói hết câu thì Chấn Huy đã chen vào:

- Em hãy đồng ý cho mẹ anh vui đi Nghi. Anh sẽ mang ơn em nhiều lắm.

Vĩnh Nghi nghe lạnh ớn với cách nói của Chấn Huy. Hắn ta đang bày trò gì đây? Rõ ràng hắn ta rất ghét cô mà. Vĩnh Nghi chống chế:

- Mọi người có thể cho con suy nghĩ lại không?

Bà Châu vui vẻ:

- Con cứ tự do suy nghĩ đi, nhưng dì rất mong câu trả lời là con sẽ ở lại.

Vĩnh Nghi thoáng xúc động trước những lời lẽ chân tình của bà Châu. Nhưng chẳng lẽ vì vậy mà cô phải chấp nhận ở đây sao?

Vĩnh Nghi đang mâu thuẫn tột cùng. Cô sẽ quyết định sao đây chứ? Cô xin phép ra ngoài cho khuây khoả và cố suy nghĩ tìm ra cách chối từ.

Ngồi một mình ở xích đu, Vĩnh Nghi tận hưởng mùi thơm thoang thoang của các loài hoa hoà quyện lại. Chợt có tiếng bước chân, Vĩnh Nghi thừa biết đó là ai. Vĩnh Nghi lằm bằm:

- Kẽ không muốn gặp mà cứ theo đuôi mình mãi. Thật là bực bội.

Chấn Huy lên tiếng:

- Gì mà nói chuyện có một mình vậy? Em có muốn anh nói chuyện cùng không.

Vĩnh Nghi rùng mình:

- Anh làm ơn dẹp hai từ lạnh ót đó đi. Anh đừng làm tôi rợn tóc gáy nữa. Tôi sợ lắm!

Chấn Huy khinh khỉnh:

- Xung hô ngọt ngào như vậy mà bé chẳng thích sao? Hiếm có đấy.

Vĩnh Nghi mím môi:

- Anh im đi có được không! Từ lần đầu gặp anh, tôi có cảm nhận là mình sẽ không được yên ổn rồi. Ai ngờ đúng như thế, tôi cứ mãi bị anh ám hoài. Đúng là bực mình chết đi được.

Chấn Huy chau mày:

- Nè! Tôi làm gì mà ám cô hả? Có cô đem lại phiền cho tôi thì có.

- Anh nói vậy là ý gì hả?

Biết mình đã lỡ lời nhưng Chấn Huy không dừng lại. Anh tiếp:

- Cô mà đến ở đây chẳng phải rất phiền cho tôi sao? Ở chung với một đứa con nít như cô chán ngấy lên được.

Vĩnh Nghi nghiêng răng, cô nhìn anh đầy giận dữ:

- Ai thèm ở nhà của anh chứ? Nếu chẳng phải do dì Châu đề nghị thì tôi cũng chẳng cần phải suy nghĩ gì cả. Cứ nghĩ đến cảnh phải đối diện với gương mặt khó ưa, lãnh cảm của anh là tôi khiếp rồi.

Chấn Huy tỉnh queo:

- Vậy quyết định của cô là không chấp nhận chứ gì? Vậy là tôi phải làm heo để tạ ơn trời đất rồi. Nếu cô mà ở đây chắc ế vợ quá.

- Hừm! Tôi thì mắc mớ gì đến anh chứ? Nhiều chuyện!

- Ai bảo không mắc mớ? Tự dung cô vào ở nhà tôi, họ cứ tưởng tôi là người có chủ thì ai mà thèm. Hơn nữa, nếu tôi đưa nàng về ra mắt mà gặp mặt cô thì nàng bỏ chạy chẳng kịp nữa là...

Vĩnh Nghi chột nói một câu bất ngờ:

- Tôi quyết định ở lại. Tôi đã suy nghĩ rồi, dì Châu rất tốt với tôi, thế nên chẳng có lý do gì để tôi từ chối ý tốt của dì.

Chấn Huy cười ranh mãnh. Con nai vàng đã sụp bẫy của anh mất rồi. Anh chỉ nói khích mấy câu mà cô đã chịu ở lại. Anh đã có cơ hội trả thù dài dài rồi đây.

Chấn Huy vờ làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Sao, cô quyết định ở lại à? Cô suy nghĩ kỹ chưa?

Vĩnh Nghi chắc nịch:

- Chắc một trăm phần trăm luôn, anh chuẩn bị tâm lý đi.

“Cô nghĩ mình sẽ thắng nổi tôi sao? Đừng có mơ nhé nhóc”. Chấn Huy nghĩ thầm như thế.

Lát sau, anh nói:

- Xem ra tôi phải thường xuyên về nhà để tiếp đãi nồng hậu vị khách quý này rồi.

- Nếu anh thấy thích một cô gái như tôi thì cứ việc tỏ tình đi. Tôi sẽ xem và góp ý cho.

Chấn Huy thấy buồn cười không chịu được. Con nhóc này hay nhỉ? Tự tin ghê đây, nhóc dám có ý tưởng mình sẽ thích cô ả. Đúng là vui nhộn đây. Xem ra, mình sẽ được giải trí với con nhóc này rồi.

Chấn Huy cười tinh quái:

- Cô nghĩ một người đĩnh đạc như tôi đây lại có thể thích một đứa con nít miệng còn hôi sữa như cô sao? Cô đang tự đưa mình lên cao đấy hả?

- Đúng là một tên lão toét! Tự nâng mình lên cao rồi hạ người ta xuống. Một tên đàn ông như anh đúng thật là chẳng có giá trị nào với tôi cả.

Hơi tự ái nhưng Chấn Huy vẫn thích đùa. Anh tự nhiên ngồi xuống cạnh Vĩnh Nghi rồi nhích lại sát bên tai cô. Anh nói nhỏ:

- Cứ ở đây đi rồi nhóc sẽ thấy giá trị của anh nhé. Nói thật, anh đây chẳng có chút cảm giác nào với nhóc cả. Anh nói trước nhé, đừng có bướng đó nếu không, anh chẳng tha đâu.

Gương mặt Vĩnh Nghi đỏ lựng lên vì giận. Cô lườm lườm nhìn anh:

- Tôi sẽ chống mắt xem anh có thể bày ra những trò gì đây.

- Đừng có đại khờ mà thách thức anh nhé nhóc.

- Anh đang hù một đứa trẻ lên ba đó hả?

Chấn Huy cười lớn:

- Tôi đâu có rành hù con nít lên ba. Tôi đang nhắc nhở cô nhóc hai mươi như cô đấy.

Vĩnh Nghi bĩu môi:

- Anh doạ làm người rồi đây!

Chấn Huy nhướn mắt:

- Nhóc cố làm cứng đi, cuộc vui còn chưa bắt đầu đâu. Hãy chờ đây nhé!

Vĩnh Nghi vênh mặt:

- Anh tưởng tôi dễ ăn hiếp lắm à?

Chấn Huy nhún vai:

- Cứ chờ xem, nhóc đừng có nửa chừng bỏ cuộc nhé. À! Mà nếu nhóc thấy sợ thì cứ van xin, anh sẽ tha cho.

- Anh đi nằm mơ đi, tôi chấp nhận ở đây là đã chuẩn bị tâm lý ứng chiến với anh. Anh đã gặp đối thủ đáng gờm như tôi đây. Anh mới là người đầu hàng.

- Cũng mong là như vậy.

Vĩnh Nghi chột đứng lên, cô nói:

- Xin lỗi! Tôi không muốn tiếp chuyện với anh nữa. Anh ngồi đây một mình đi nhé.

Nhìn dáng goe nguẩy bước đi của Vĩnh Nghi mà Chấn Huy buồn cười không chịu được. Anh cứ suy nghĩ mãi, cô ta có điểm gì đáng để mẹ anh mền thế nhỉ? Trông cô ta cứ như một đứa con nít, nhưng con nít này rất ư là ngang bướng. Anh quyết sẽ bẽ gãy từng cái ngạnh này, để xem cô ta còn dám ương bướng trước mặt anh nữa không?

Chấn Huy mỉm cười hài lòng với ý nghĩ của mình. Xem ra, anh sắp có một cuộc sống vui nhộn với cái gai này đâu. Anh quyết sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ. Chấn Huy sẽ cho cô những bài học thích đáng. Anh chột cười một cách ranh mãnh:

- Đây là con đường do tự nhóc chọn đây nhé. Anh đây sẽ chẳng cho nhóc rút lui dễ dàng đâu.

Hai tuần sau, Vĩnh Nghi đã thật sự sống trong biệt thự Hàng Châu. Người vui mừng nhất là bà Châu. Bà dẫn cả hai mẹ con lên phòng bà dành cho Vĩnh Nghi.

Căn phòng to và rộng với đầy đủ các tiện nghi, căn phòng được điểm tô bởi màu vàng chanh mà Vĩnh Nghi ưa thích. Bà Hạnh nhìn quanh căn phòng bà thoáng xúc động:

- Châu tốt với con bé quá.

Bà Châu mỉm cười:

- Chúng ta là người trong nhà sao cậu khách sáo thế?

- Chỉ vì mình thấy cậu quá ưu đãi với con bé.

Bà Châu nói nhỏ vào tai bà Hạnh:

- Đối với con dâu tương lai, mình thấy làm như vậy vẫn chưa đủ đâu!

Bà Hạnh cười nhẹ:

- Cậu yêu con bé như vậy làm mình thấy vui quá!

- Mình sẽ cho Vĩnh Nghi sống cuộc sống tốt hơn thế này nữa. Cậu cứ an tâm mà giao con bé cho mình.

Tiếng Vĩnh Nghi reo lên:

- Căn phòng này thật đẹp. Nó đẹp hơn cả sự tưởng tượng của con nữa, dì Châu ơi.

Bà Châu vui vẻ:

- Con có thích nó không?

- Dạ thích lắm!

- Vậy thì dì an tâm rồi.

Quay sang bà Hạnh, bà Châu nói:

- Mình và cậu xuống dưới để cho con bé tự nhiên ngắm nghía căn phòng của nó đi.

Bà Hạnh thấy lòng rộn niềm vui. Con gái bà thật có phúc.

Chỉ còn lại một mình trong phòng, Vĩnh Nghi nhanh tay dọn dẹp quần áo của mình. Lát sau, cô mệt lả nên ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Chân Huy về đến, anh ngạc nhiên khi mẹ anh sắp Vĩnh Nghi một căn phòng đối diện với anh. Chân Huy nhăn trán, rồi đây anh chẳng bao giờ có những tháng ngày yên bình nữa.

Cánh cửa phòng không đóng, Chấn Huy bước vào. Anh định đấu một trận võ mồm với cô nhưng Vĩnh Nghi đã ngủ mê mết. Nhìn gương mặt mê ngủ của Vĩnh Nghi mà Chấn Huy mỉm cười:

- Gương mặt gì mà đến ngủ vẫn khó ưa, vẫn còn muốn gây sự. Đúng là một con nhóc.

Nói thầm như thế rồi anh bỏ về phòng. Đến chiều, Vĩnh Nghi thức giấc. Cô giật mình khi đồng hồ đã điểm năm giờ. Cô nhanh nhẹn làm vệ sinh rồi xuống phòng khách. Nhưng vừa mở cửa, cô đã chạm mặt với Chấn Huy. Anh nhìn cô, mai mỉa:

- Con gái ngoan nhỉ, mới đến nhà người ta ngủ mê man như vậy à?

Vĩnh Nghi hơi ngượng nhưng vẫn cố bướng:

- Tại tôi đi đường xa nên mệt. Có gì anh phải kiếm chuyện với tôi?

Chấn Huy nhún vai:

- Ai thèm kiếm chuyện với đồ con nít như cô. Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở vậy thôi.

Vĩnh Nghi bĩu môi:

- Anh tốt với tôi lúc nào mà tôi chẳng biết vậy kìa. Lòng tốt của anh, tôi chẳng dám nhận đâu.

Chấn Huy tức khí. Con nhóc này cứ mãi kiếm chuyện với anh. Rồi đây anh sẽ cho nhóc biết thế nào là lễ độ. Chấn Huy tự nhiên cười ranh mãnh:

- Lúc này cô ngủ ngon chứ? Chẳng thấy gì sao?

Vĩnh Nghi ngớ người. Cô trợn mắt:

- Thấy... gì chứ? - Vĩnh Nghi chột giật mình - A! Anh đã vào phòng tôi. Anh có ý định gì hả?

Chấn Huy chép miệng:

- Cỡ cô mà muốn tôi có ý định gì sao? Cô đừng có mơ nhé. Cỡ cô chẳng có gram nào với tôi cả.

Vĩnh Nghi cong môi:

- Anh quá đáng lắm rồi đó. Anh tự cao vừa thôi.

- Tôi vốn dĩ là vậy.

- Nhưng... anh hỏi tôi thấy mà thấy gì?

Chấn Huy cố giấu nụ cười tinh quái. Vĩnh Nghi đã rơi vào bẫy của anh rồi. Chấn Huy vờ làm ra vẻ nghiêm trang:

- Cô chẳng nhìn thấy gì sao? Mà mẹ tôi cũng lạ, bà biết rõ căn phòng này không tốt mà lại cho cô vào ở. Xem ra bà đánh giá cô hơi cao rồi.

Vĩnh Nghi tròn mắt. Cô chẳng hiểu Chấn Huy đang muốn nói gì nữa. Nhưng tự nhiên cô thấy bất an:

- Tại sao anh lại nói vậy chứ?

Chấn Huy nói nhỏ:

- Tại vì căn phòng này có... ma le.

Vĩnh Nghi hốt hoảng. Cô la thét lên rồi ôm chầm lấy Chấn Huy. Mặt cô giấu vào ngực anh. Giọng cô run run:

- Anh... đừng nhát tôi!

Chấn Huy cười khoái chí. Xem ra con nhỏ này rất sợ ma. Mình sẽ làm cho nó phải xin chuyển phòng. Chấn Huy háng giọng:

- Nè! Cô đang làm gì cô có biết không? Định lợi dụng hả?

Vĩnh Nghi như chợt nhớ ra. Cô đẩy mạnh Chấn Huy ra. Gương mặt đỏ lên, cô ngượng không thể tả. Cô ấp úng:

- Tôi... tôi... tại...

- Tại gì chứ? Cô đã ôm tôi đấy, chẳng đàng hoàng chút nào cả.

Vĩnh Nghi ngượng chín người. Cô sợ đến quên cả hành động của mình rồi. Hắn ta đã được dịp làm khó cô rồi. Vĩnh Nghi cố trấn tĩnh:

- Gì mà không đàng hoàng chứ? Tại... anh nhát người ta chứ bộ. Tôi chưa bắt đền anh là may rồi, ở đó mà kiếm chuyện hả? Được tôi ôm, anh vui ra mặt kìa.

Chấn Huy chưng hửng. Con nhóc này ghê nhỉ! Dám lật lại tình thế nữa à? Chấn Huy nheo nheo mắt:

- Được rồi! Cô giỏi lắm nhưng tôi nói trước đó. Sau này nếu có gặp ma thật thì đừng có mà chạy bậy qua phòng tôi nhé. Tôi không bảo đảm được hành động của mình.

Vĩnh Nghi phùng má:

- Xí! Ai mà thèm vào phòng của con người chuyên lợi dụng như anh. Đồ đáng ghét!

Chấn Huy nhăn trán:

- Nè! Cô đủ rồi nhé, đừng có hờ một chút là bảo tôi lợi dụng nhé. Rõ ràng cô đã ôm cứng lấy tôi mà còn lẻo mép nữa hả?

- Hừm! Cũng tại anh bày trò nhát ma chứ bộ. Mưu kế của anh thật thâm độc.

Chấn Huy nghiên răng:

- Cô nói hay lắm. Được rồi, cứ xem như đây là mưu kế của tôi, nhưng nếu gặp ma thật thì đừng có trách sao tôi không nói trước nhé.

Vĩnh Nghi bướng bỉnh:

- Xí! Anh đừng có hù, Vĩnh Nghi này chẳng làm gì ác cả, có gì mà phải sợ ma chứ?

Chấn Huy cười lạnh nhạt:

- Cô cứ cố nói cứng đi. Tôi sẽ chống mắt lên đọi cô đối phó với con ma đó thế nào đây.

Nói xong, Chấn Huy đi nhanh xuống phòng khách. Vĩnh Nghi đứng ngẩn người ra. Lát sau, cô chột giật mình rồi chạy nhanh xuống lầu. Miệng cô không ngừng rủa thề:

- Quỷ tha ma bắt anh đi, tự nhiên lại bảo phòng có ma làm mình giật thót tim.